

VÅRA
SCHÄFER
HUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

VARGAMORS HÄXAN, 1688 JJ. Ägare Fotograf Olle Bågenholm, Sollefteå. Uppf. Fru Anna Wallin, Märsta. Mörkt varggrå. f. 7 april 1933 e. Lord vom Wittenberge, 415 FF. u. Vargamors Rozzi, 426 FF. Hennes senaste utmärkelser: 1:a pris öppen klass och 1:a pris segrareklass, Östersund 1935. Draghund.

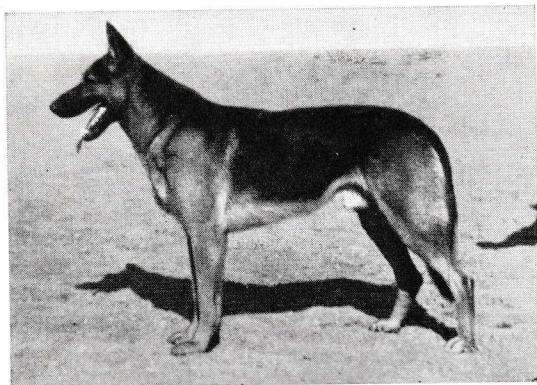
N:o 2
1935

INNEHÅLL:

En mani. — Schäferhundarna i Finska gränsbevakningens tjänst. — Spolmaskar av Vet.-med. dr. I. Carlin. — Utställningar. — Några ord om schäferhundarna på Svenska Kennelklubbens utställning. — Prisbedömningen. — Tandfel. — Från Läsekretsen. — Två nya champions. — Dressyravslutningen. — Resultaten från våra tävlingar. — Kennelnotiser.

VITAKALK

*i tikens föda ger valparna
en rätt byggd konstitution.*

Under tikens dräktighetstid är födan av största betydelse för ett lyckligt valpningsresultat. Vitakalk har här en stor uppgift att fylla. Med den rikliga förekomsten av kalk, fosfor och vitaminer i Vitakalk kommer en därmed utfodrad tik att ge sina valpar en rätt byggd och motståndskraftig konstitution.

VITAKALK

vitamin + kalcium + fosfor

Tekniska fabriken JOFUR, Box 468, Stockholm

Ingen ohyra på Eder hund!

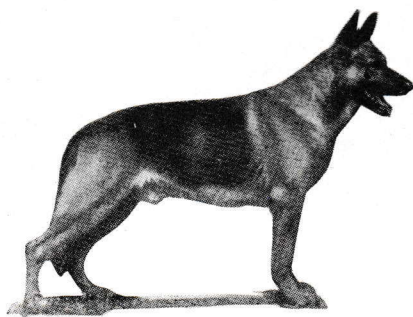
Priser o. förp.	
100 gr.	250 gr.
1: 25	2: 50
500 gr.	1000 gr.
4: 50	8: —

Då och då skall Ni gnida in Fox torrpuder i pälsen på Eder hund — då behöver Ni aldrig riskera att hunden infekteras av ohyra. Fox dödar effektivt all ohyra och förhindrar ny infektion. Kenneexperterna lovorda Fox — »det bästa medel jag prövat mot ohyra å hundar» säger Greve M. U. Kalling på Sip-pola Kennel.

F O X

MOT OHYRA Å HUNDAR

Tekniska Fabriken JOFUR - Stockholm

Gör honom till vad Ni själv önskar han skall bli,

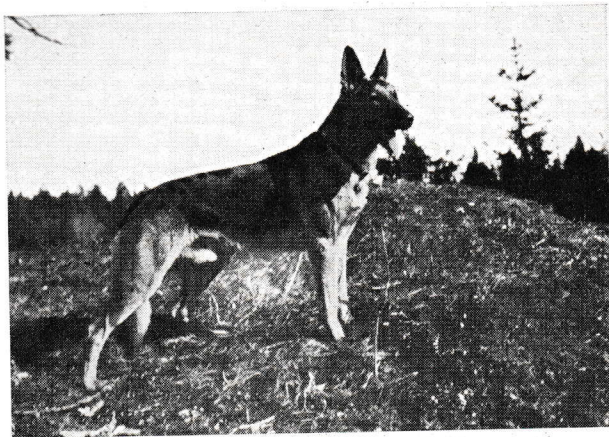
en hund av vilken Ni
kan fordra allt!

Utfodra honom därför med

Tengers Hundbröd

som ger
energi, uthållighet,
kraft och hälsa.

Begär det hos Eder handlare.

Champion Ramonas Toy

S.K.K.S. 10 HH.

fallen efter Champion Segerbos Graff undan Monahells Tussen står till avelstjänst för lämpliga tikar.

Närmare upplysningar lämnas av ägaren

Å. ENGSTRÖM

tel. bostad 61 49 98 eller (kontoret) 10 23 08

VÅRA SCHÄFERHUNDAR

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årgång 12

Organ för
Svenska Schäferhundklubben
Ass. med S. K. K.

Red. och ansv. utg. Sigfr. Sund
Exp.: Styrmansgatan 18
Tel. 60 80 04

N:o 2, 1935

En mani

I senaste häftet av »Tierärztliche Rundschau» påtalar chefen för veterinärhögskolans i Berlin hundklinik prof. W. Hintz en artikel, som författats av prof. Olt och som varit införd i tidskriften »Deutsche Jagd» i år. Artikeln ifråga bar överskriften: »Sönderslitningen av det vilda genom schäferhundar och dessas korsningsprodukter, en källa till kval för våra rådjur». Vad som närmast uppkallat prof. Hintz till en gensaga, är det tendentiösa och oberättigade i artikelns rubrik. Hintz framhåller, och detta med rätta, att man med tillfredsställelse måste hälsa varje försök att stävja framfarten av frött kringströvande hundar, som göra mer eller mindre stor skada på det vilda. Men då skall man icke, såsom Olt gör, i överskriften utpeka endast schäfern såsom skadegörare för att sedan i den vidare framställningen visa, att det icke endast är denna hundras, som är ansvarig, utan även en mängd andra nämligen rottweiler, dobermannpinscher, foxterrier, jakthundar och andra.

Den oltska aktionen mot schäferhundarna är ingalunda en för Tyskland utmärkande företeelse. Den återfinnes även här i Sverige. Tid efter annan framföres klagomål över schäferhundarnas framfart och fördörelsens ord rinna lätt över läpparna även hos personer, som borde tala försoningens i stället för hatets språk. Ingen vill förneka, att schäferhundar kunna göra sig skyldiga till försyndelser i ett eller annat avseende. Men i sitt stora hat till denna hundras begagnar man på vissa håll varje tillfälle att fördöma schäferhunden, så snart ett exemplar av denna ras råkat vara ute på olovliga vägar. Man glömmer härvidlag så lätt bort, att det icke endast är schäfern, som syndar, utan att han är i got eller rättare sagt dåligt sällskap med en hel del andra av både jakt- och icke jakthundras. Förföljelsen mot schäferhunden har faktiskt urartat till en veritabel mani och så snart en hund förgått sig på något sätt, faller misstanken omedelbart på schäferhundarna, även om det icke alls varit en schäfer, som varit framme. Man erinrar sig den upprörda diskussionen i dagspressen för en tid tillbaka, då en person på ett synnerligen hänsynslöst sätt våldförde sig på en schäfer, som vid närmare undersökning visade sig vara alldeles oskyldig till det, som lagts honom till last. Stora tidningsrubriker förkunnade schäfers—vilddjurets framfart mot en stackars sönderslitna man, som velat bispringa en värlös kvinna och hennes barn och upprörda insändare uttalade sin fördömelse över denna osympatiska hundras. Men icke nog härmed! Man hejdade sig icke ens i sitt stormanlopp mot schäferrasen, sedan en polisundersökning tydligt och klart visat, att hunden var fullkomligt oskyldig, och att det i stället var den misslyckade gentlemanen, som förgått sig

mot djuret på sådant sätt, att ägaren fann för gott att låta det sluta sina dagar. Någon tid efter denna episod kungjorde tidningsrubrikerna ånyo, att ett våldsåd blivit begånget av en hund, varvid offret varit ett litet barn, som sedermera avlidit i komplikationer till de skador det erhållit av hunden — en händelse som måste på det djupaste beklagas. Men denna gång var det icke en schäfer, som saken gällde, utan en hund av annan ras. Och därmed var hela historien utagerad. Ingen tidningspolemik blev följden och ingen indignerad insändare uttalade sitt anatema över schäferrasen. Man kan emellertid vara fullt och fast övertygad om, att hade det gällt en schäfer, så skulle en stormflod av fördömelser rasat fram över schäferhundarna. Man skulle tagit det inträffade till intäkt för en fordran på att få alla schäferhundars huvuden på ett fat, på det samhället en gång för alla skulle bli befriat från detta plågoris i djurhamn. Men härav blev dess bättre intet. Hund- och speciellt schäferhundshatarna gingo miste om ett lystmäte, och den knytnäve, som i förhoppningens glädjerus redan lyfts för att tilldela en hatad hundras ett dräpslag, fick falla. En del av dem, som underblåsa hatet och förföljelsen mot schäferhundarna, äro sådana, som på ett eller annat sätt hava orent mjöl i sin påse och som genom att hetsa mot schäferhundarna söka befordra sina egna kynologiska intressen. Men dessa damer och herrar gjorde bättre i att sopa rent framför sin egen dörr och i stället för att fördöma schäferhundarna sökte uppfostra och lära alla dem, som visserligen äro i besittning av en hund, men som icke desto mindre icke äro i besittning av nödig kännedom om, hur en hund lämpligen skall skötas för att sådana olyckor, som de inträffade, skola kunna undvikas. Det är på denna punkt problemet hund och människa skall ingripas, och man skall icke lasta ett djur för saker, som helt kunnat undvikas, om människorna lärde sig att hantera sina hundar på det riktiga sättet. Om alla de, som på olika platser äro satta att värna om de kynologiska intressena i detta land mera inriktade sig på en upplysningsverksamhet bland den hundägande allmänheten, skulle alldeles säkert både hundhatet i allmänhet och schäferhundshatet i synnerhet reduceras till ett minimum. Men detta kan icke ske genom några råd och upplysningar i största allmänhet. Det måste äga rum på bred front i tal och skrift, åter och åter, så att icke endast de gamla hundägarna påminnas om sina skyldigheter, utan även de nyvordna få lära sig, vad till deras plikt och skyldigheter hör som innehavare av ett djur, vars hela tillvaro ligger i deras egna händer.

Schäferhundarna i gränsbevakningens tjänst

Det var höstvinster med ringa snö men kölden var nere vid c:a 30 grader. I Kuusamo nära gränsen skidar en patrullman åtföljd av sin hund. Han är på hemväg till stationen från en lång patrullering. Han har att passera en å, som flyter från Finland till Ryssland. Åns lopp bildar vid gränsen en lång fors, som fryser först efter mycket långvarig köld så att den kan passeras varför här vanligen måste göras en omväg. Flere natters köld hade emellertid nu isbelagt forsen och patrullmannen vågade ett försök att taga sig över. Av försiktighetsskäl skjuter han emellertid gevär och ränsel medelst en stör över det ställe där isen är svagast. Han tog god fart med skidorna, men kommen mitt ut på ån brast isen och han hamnade till armbågarna i vattnet och den ena skidan brast. Med hjälp av stören kravlade han sig upp, men vad värre var, kläderna voro genomvåta och tändstickorna ävenså. Han hade ännu kvar 7—8 km. och han visste, att om han begåve sig i väg i den starka kölden med de våta kläderna, skulle de snart frysa och snön fästa sig i skodon och benkläder som kring en snöboll, som vältras i töväder. Med all sannolikhet hade han såsom i liknande fall ofta skett i Lappland tröttnat på vägen och frusit ihjäl. Denna patrullman var emellertid icke utan hopp, hans patrullhund var även en god rapportförare och han litade fullt på den. Vid bältet hängde rapporthylsan av metall med papper och penna. Han nedskrev en kort redogörelse av sin belägenhet, fäste hylsan vid hundens halsband och kommenderade: "Hem". Ledd av sitt lokalsinne tog hunden den genaste vägen hem, och det räckte icke länge innan den var på stationen. Här spände hundens hjälpförare hunden för en pulka, uti vilken nedlades torra kläder, 2 yxor, tekokningsgrejor och skidor. Tvenne män begåvo sig skidande till platsen ledda av hunden, som drog pulkan. Vid framkomsten uppgjordes i skogen en stor eld och efter det den förolyckade patrullmannen fått torra kläder på sig och intagit varmt te, var han färdig att skida till stationen. Det är utan vidare klart att patrullmannen vid hemkomsten ur förrådet skaffade ett stycke kött för sin hund och att vänskapsförhållandet än mera förstärktes.

Ofta användas rapporthundar även till postbefordran emellan stationerna. Under en stor skogsbrand befordrade en rapporthund regelbundet post och meddelanden emellan stationen och eldplatsen, på en 20 km. sträcka. Någon tycker kanske att man icke skulle hava tid att skriva brev under eldsvåda, men dessa ödemarkens skogsbränder pågå ofta i veckotal och hundratals man uppåddas för deras släckande.

Ofta händer det att patrullmännen på sina patrullfärder iakttaga skogseldar, varom de sända rapport med hunden till stationen.

Man kunde berätta om otaliga fall, där patrullhunden varit till oersättlig nytta för sin förare och den som rört sig i patrulltjänst med hund, tager på patrullfärder hellre sin hund än tvenne män med sig.

Dressyren av en patrullhund är svår och tidsödande, först vid tre års ålder kan den vara fullt skolad. Ännu svårare är skolandet av förare och kan en oskicklig förare med olämplig behandling fördärva en god hund. Den bästa läraren för en ung patrullhund är en gammal erfaren hund.

Det är intressant att se en ung hund följa en äldre i terrängen. Då den gamla hunden i skogen hör något misstänkt, stannar den och lystrar, den unga hunden iakttar detta och begynner även lyssna men ofta ger den därjämte skall. Då griper den äldre hunden den yngre i nacken och ger den en faderlig upptuktelse och tillrättavisning, ty den största dumhet en patrullhund kan göra är att ge skall eller att springa fram, blottställande sig för den främmande.

Vid gränsbevakningen under fredstid har man stor nytta av dessa patrullhundar och det vore svårt att numera komma till rätta utan dem. Under krigstid äro de oersättliga vid patrullering eller som partigångaravdelningars "känslspröt" och som enda medel för rapportföring.

Till slut må nämnas att vår östra granne vid varje gränsvaktstation har en eller till och med flera gränsvaktshundar.

Här må omtalas ett sådant fall. Tidigt en höstmorgon vandrar en patrull med sin hund längs gränsen. Vid en punkt begynner hunden nasa i terrängen och raggen stiger. Patrullmannen, som ständigt iakttagar sin nunds rörelser vet att hunden nu funnit spåren efter en gränsoverskridare. Han kopplar sin hund i den 10 meter långa linan och låter hunden följa spåren. Man följer spåren flere kilometer tills man kommer till en gård. Då patrullmannen på gården spörjer den förskräckta värdinnan, om det kommit främmande svarar hon, att hon intet vet därom. Hunden tränger emellertid in i stugan och där påträffades i sängen tvenne uttröttade etappmän, vilka under natten smugit sig över gränsen. Hade patrullmannen icke haft hund, hade dessa etappmän ostört fått vila ut hos sina meningsfränder för att sedan fortsätta till det inre av landet, där de kunnat taga sig fram med betydligt mycken mindre fara för upptäckt.

Till en gränsvakts mångahanda åligganden hör även granskandet av tillståndsbevisen hos de skogsarbetare, vilka äro sysselsatta med skogsarbeten vid gränsen. I Savukoski socken försiggick under en vinter stora skogsarbeten och där hade byggts 3 stora baracker, uti vilka logerade flere tiotal män i vardera. Då till en sådan barack en gränspatrull, bestående av en underofficer med några man anlände begynte männen röra sig i baracken för att få tillfälle att göma dem, som voro utan tillståndsbevis.

Det var klart att granskningen av tillståndsbevisen försvårades härigenom. Granskningen blev emellertid betydligt lättare, sedan man till Savukoski skickade den kraftiga och stora patrullhunden "Bobby". Nu steg endast underofficeren åtföljd av Bobby in i baracken. Bobby tog ställning mitt på golvet och om någon av männen vågade röra sig, rusade Bobby åt det hållet och morrade olycksbådande. Tillståndsbevisen sträcktes beredvilligt fram utan knot och de som voro utan fingo följa med till vaktkontoret, varvid det ålåg Bobby att tillse det ingen fick lust att taga till flykten. En gränsvaktshund hålles aldrig inne, utan den har sin koja på vaktstationens gård, varvid den alarmerar vaken så snart någon obehörig närmar sig stationen.

Utom patrull- och vakttjänst dresseras varje gränsvaktshund till rapporttjänst och har denna rapporttjänst varit till stor nytta för gränsvakten och kunnat rädda till och med liv, såsom till ex. till ovannämnda fall.

Forts.

Spolmaskar

Av Vet.-med. dr. I. Carlin

Man hör i dessa tider från flera håll uppgifter om att talrika valpar fått släppa livet till i spolmasksjuka. Emellertid bör man ej föreställa sig att detta förhållande är något just för vår tid utmärkande. Spolmasksjukan har fastmer grasserat i våra kennels allt sedan en mera omfattande hundavel började bedrivas och den skördar årligen talrika offer. Lyckligtvis kan man likväl konstatera att dödligheten i spolmasksjukan sjunkit väsentligt under de senaste åren, något som har sin grund dels i en mera rationell hundvård, dels i mera effektiva behandlingsmetoder. Att trots detta ett större eller mindre antal valpar duka under på grund av dessa inälvparasiter, finner sin förklaring i 1) en bristande kännedom om sjukdomens symtomatologi, 2) bagatellisering av valparnas sjukdomssymtom samt 3) i en irrationell behandling av såväl den dräktiga tiken som av de unga valparna.

Spolmaskar påträffas i regel hos hundar intill 3 års ålder. Enligt en statistik från veterinärhögskolan i Berlin belöpte sig antalet infekterade hundar av samtliga undersökta under en period av 3 år till följande:

Ålder	%
till 3 mån	45,5
från 3—6 mån	26,2
» 6—9 »	12,4
» 9—12 »	7,0
» 1—2 år	4,0
» 2—3 »	1,70

Av denna tabell framgår med all önskvärd tydlighet, att valpar under tre mån. äro mest utsatta för spolmasksjukan. Efter denna tid sjunker sjukdomsprocenten för var tredje månad med ungefär 50 upp till 1 års ålder. Mellan 1 och 2 år angripas hundarna endast i hälften så stor utsträckning som före 1 års-åldern och mellan 2 och 3 år insjukna endast 1,7 %. Det visar sig sålunda, att det just är de allra yngsta valparna, som äro mest utsatta för spolmaskinvasionen, och att det just är inom dessa åldergrupper, som de flesta dödsoffren äro att notera. Anledningen härtill är emellertid ej endast att söka i den stora sjukdomsprocenten utan jämväl däruti, att dessa djur givetvis äro minst motståndskraftiga, icke minst därför att de för ej så lång tid tillbaka övergått från modersmjölken till annan kostform. Den anförda statistiken får dock ej betraktas såsom gällande för andra hundar än de, som kommit till undersökning vid Berlinkliniken. Säkerligen skulle de anförda siffrorna komma att ökas betydligt, om det vore möjligt att verkställa noggranna undersökningar i ett helt lands eller större delen av ett lands kennlar.

De symtom, som valparna visa, då de angripits av spolmasksjuka, äro till en början föga utpräglade och referera sig uteslutande till matsmältningsapparaten. Det första man märker är att valparna hålla sig magra, *trots att aptiten är tillfredsställande, eller t. o. m. ökad*. Allt efter som parasiternas antal ökas, bliva sjukdomssymtomen svårare. Aptiten växlar, är stundom bra, stundom dålig. Buken blir stor och hängande eller utspänd åt sidorna och diarrhé omväxlande med förstoppning inträder. Dels på grund av att parasiterna beröva kroppen en stor mängd av den tillförda näringen, dels ock på grund av den dåliga aptiten magra

valparna av och se stundom ut som veritabla skelett. I regel uppehålla sig spolmaskarna i tunntarmen. Är antalet stort kunna en del maskar inkomma i magen och kråkas upp, samt även tarmen helt eller delvis tilltäppas, varigenom ett rent mekaniskt hinder för födans passage uppkommer. Då parasitantalet är någorlunda stort avgå av och till en del med tarmuttömningarna, som stundom kunna vara blodiga. Ett symptom, som ej så sällan kan iakttagas är, att valparna utan synbar orsak skrika till och slicka sig vid ändtarmen eller se sig om åt buken till. Mera sällan, och endast vid sådana tillfällen, då ett mycket stort antal spolmaskar förefinnas, kunna valparna få en del anfall, som starkt påminna om de epileptiska.

Spolmasksjukan är utan tvivel valparnas värsta gissel och man bör på grund härav ej lämna någon möda ospard för ett rationellt bekämpande av densamma. Detta bekämpande skall dock ej enbart inrikta sig på ett botande av sjukdomen, sedan den en gång brutit ut. Här gäller samma regel som inom medicinen i övrigt, nämligen, att det är bättre att förebygga en sjukdom än att söka bota densamma. Villkoret för att man skall kunna förhindra en sjukdoms uppkomst är givetvis, att man känner det sätt på vilket den uppkommer och sprides från djur till djur. Tyvärr har denna vår kunskap i fråga om spolmasksjukan hos hunden hittills varit ganska ofullständig. Det är först på senare tid, som man kommit dessa parasiters utvecklingssätt närmare in på livet, och därmed har man även fått en säkrare basis för ett framgångsrikt bekämpande av spolmasksjukan hos valparna. Numera vet man nämligen, att de med embryoner försedda maskäggen, som avgått med tarminnehållet från infekterade hundar, upptagas av valparna och inkomma i tarmkanalen. Här frigöras embryonerna, tränga genom tarmväggen in i blodbanorna och föras med blodet via levern till lungorna. I detta organ lämna de blodet, vandra längs luftstrupen in i matstrupen och sedan genom magen tillbaka till tarmen, där larverna utveckla sig och nå könsmognad, varefter samma kretsgång fortsätter efter befruktningen. Enär det huvudsakligen är småvalpar som angripas av spolmasksjuka, ligger det, enligt vad jag här nämnt, nära till hands att antaga, att de bliva infekterade med ägg, som avgå medelst moderns tarmuttömningar. Att detta i många fall även är med verkliga förhållandet överensstämmande torde vara höjt över allt tvivel. Men denna omständighet räcker dock ej till för att förklara samtliga fall av spolmasksjuka hos valpar. Det händer nämligen ej så sällan, att man hos mycket unga valpar, redan vid 14 dagar — 3 veckors ålder finner en synnerligen kraftig maskinvasion med fullt utvecklade parasiter. Detta förhållande kan knappast förklaras med att invasionen skett *efter det att valparna lämnat fosterstadiet, d. v. s. efter födelsen*. Det synes snarare vara så, att maskembryonerna hos modern medelst blodet kunna föras till fostren i livmodern och infektera desamma redan där. På detta sätt får man sålunda en enkel förklaring till det nyssnämnda förhållandet, att mycket unga djur i större eller mindre utsträckning kunna vara bärare av fullväxta maskexemplar. Med hänsyn till här nämnda förhållanden måste *den förebyggande behandlingen, den s. k. profylaktiska behandlingen*, inriktas i första hand

på att förhindra en infektion av fostren. *Detta sker genom tikens avmaskning.* Då emellertid denna procedur i och för sig själv innebär en viss risk för kastning, måste den företagas vid en tidpunkt, då en dylik eventualitet icke behöver befaras, nämligen under första hälften av dräktighetstiden. För att likväl icke i onödan underkasta den dräktiga tiken en maskkur är det ändamålsenligt att låta veterinär undersöka henne för att få konstaterat, huruvida hon är infekterad med mask eller ej. Har det visat sig, att tiken är maskinfekterad, bör hon emellertid ej enbart underkastas avmaskning vid ovannämnda tidpunkt utan även efter förlossningen. Detta för den händelse hon fortfarande skulle vara behäftad med mask, något som endast kan avgöras genom en noggrann undersökning av tarminnehållet. Förutom denna direkta behandling av tiken i förebyggande syfte måste profylaxen även omfatta en del allmänna hygieniska åtgärder. Så till exempel bör tiken tvättas kring ändtarmsöppningen och å juvret med någon desinfektionslösning såsom therapogen, lysoform, sterisol eller kloramin en eller ett par gånger dagligen, i varje fall omedelbart efter varje tarmuttömning. Sedan desinfektionsvätskan fått verka cirka 15 min., avtvättas de behandlade partierna med ljumt vatten. Denna desinfektion bör fortsätta under hela diperioden. Fin-

nes möjlighet att låta familjen ligga på en duk, bör denna bytas varje dag. I annat fall tillser man att strömedlet förnyas en gång dagligen.

Beträffande den egentliga behandlingen av tiken och de infekterade valparna är att märka, att denna bör sättas i gång så fort som möjligt. Märker man sålunda, att någon valp visar de ovannämnda sjukdomssymtomen, bör man ej försinka tiden utan snarast konsultera sakkunnig veterinär. De maskmedel, som komma till användning, kunna i stort sett indelas i tvenne grupper nämligen dels sådana, som tillhandahållas utan recept, dels sådana som äro belagda med recepttvång. Såsom generellt omdöme om alla dessa olika preparats effektivitet kan sägas, att de, som tillhöra den förra gruppen, icke äro så verksamma som de, vilka tillhöra den senare. Jag kan av lättförståeliga skäl ej här närmare ingå på en redogörelse för de olika maskmedlen, deras namn, kemiska sammansättning m. m. Det sagda må vara nog. Då enligt detta "hemmabehandlingen" ofta nog kan betyda förlust av många dyrbara valpar vill jag på det, allvarligaste tillråda varje uppfödare att i tid och god tid låta undersöka såväl modern som valparna för att förhindra uppkomsten och utvecklingen av den farliga spolmaskjukan.

Några ord om schäferhundarna på Svenska Kennelklubbens utställning den 1—2 juni 1935

Ett rätt så stort antal hundar, cirka 40 st., hade mött upp på Svenska Kennelklubbens utställning den 1 juni. Undertecknad, som under de sista 15 åren alltid besökt dessa utställningar, frapperades denna gång, då jag hade äran att fungera som domare, av att materialet var ganska jämt. Det är ju alltid tråkigt, och särskilt som domare, att dessa hopplöst otypiska hundar, ofta även nervösa, komma fram på utställningarna, förorsakande sina ägare onödiga kostnader plus besvikelse. Något medel här i Sverige att sovra hundmaterialet före utställningarna ha vi ju ej annat än unghundsbedömningarna, medan i Tyskland kärningen, förutom en del andra företräden för hundägaren utgör en nyttigt tankeställare. För en månad sedan hade jag nöjet följa bedömningen av schäferhundarna vid 1:sta världshundsutställningen i Frankfurt, och har jag en så klar minnesbild av materialet där nere att jämförelser tvinga sig fram. Synd nog visade ej schäferhundarna på Kennelklubbens utställning en fullt rättvis bild av vårt svenska material, då tyvärr många landsortsstjärnor lyste med sin frånvaro. Märkligt nog var på denna utställning hundarna bättre än tikarna. Om jag skulle börja med tikarna, voro dessa, givetvis med undantag av topphundarna, i minsta laget, naturligtvis är detta bättre än för stora men vårt svenska begrepp lagom är bäst, i detta fall lika med 55—60 cm. boghöjd, varken mer eller mindre. En för liten hund har ofta för lätt benstomme och saknar därigenom kraft, eller den har för korta ben, varigenom den varken har den rätta uthålligheten eller de vägvinnande rörelserna. — Bland hanhundarna funnos några »jättar», detta är ej heller så lyckligt, då även i detta fall uthålligheten och rörelserna bliva lidande. I proportion till storleken ökar ju även benstommen, så att hunden genom sin egen tyngd förlorar den spänst, som den riktigt välproportionerade, me-

delstora hunden har. Muskulaturen på den för stora hunden visar även tidigt ålderssymptom genom de stora ansträngningar den utsättes för. Om jag så med några ord skulle beröra den springande punkten vid travet, så skulle jag nästan vilja påstå, under förutsättning naturligtvis att fram- och bakbenen äro normalt vinklade, att det verkligt vägvinnande och uthålliga travet endast kommer till sin rätt, när »överföringen» är god. Med överföring menar jag överförandet av rörelserna från bakben till framben via ryggen. De fasta musklerna just i ryggen skola bilda denna föreningslänk, då trötta hunden på spår eller dylikt arbete minst. Alla kroppens muskler tråda i funktion och den rätta harmonien upp-nås. Det skall bliva mycket intressant att få följa våra svenska schäferhundars vidare öden. Vi ha ju under de sista fyra åren haft tillgång till en god importerad hanhund, och en del av våra bästa topphundar äro ju besläktade med honom, en stark inavel ligger ju snubblande nära, men jag hoppas våra samvetsgranna svenska uppfödare noga betänka att inaveln även kan ha sina nackdelar. — Så som förhållandena utvecklats sig i schäfers ursprungsland, Tyskland, har man nog på sina håll börjat inse att man med inavel ej kan komma hur långt som helst. För att rekonstruera och uppbygga en ras har den ju givetvis sin stora betydelse, men då rasen blivit konstant måste även andra utvägar finnas. Beträffande denna sista utställning har jag gömt det bästa till sist, mycket få nervösa, skygga hundar funnos. Må det även i fortsättningen bli vår paroll, bort med alla sådana hundar.

Beträffande de båda segrande hundarna vill jag påpeka några saker:

Ramonas Toy. En hanhund, som slog sina konkurrenter tack vare sina goda, schvungfulla rörelser, sina ut-

märkta vinklar, proportioner och sin kraft, visande det rätta schäferhundsutseendet. Möjligen är korset i högsta laget.

Disa av Fenrisulven. En kraftfull, utvuxen tik med

härligt, vägvinnande steg. Utmärkt kors och god lär-
benslängd. Bra temperament. De rätta proportionerna
och vinklarna. Utmärkt förbröst och lång bröstkorg.
Tyvärr »Farbenverblassung».

H. Scholander.

Prisbedömningen

På våra utställningar utdelas i kvalitetsklasserna 1:sta, 2:dra och 3:dje pris. I Tyskland använder man betygen »Utmärkt», »Mycket God» och »God», vilka sålunda motsvara våra 1:st, 2:dra och 3:dje pris resp. Vad man kan konstatera är, att vi här i landet gärna utdela alldeles för höga utmärkelser, något som haft till följd, att en del utställare anse att ett 2:dra eller 3:dje pris icke är av något särskilt värde. Vidare händer det alltför ofta, att unga hundar tilldelas höga utmärkelser t. o. m. 1:sta pris i segrareklass och certifikat. Kan detta anses vara riktigt? För att höra Rittmeister v. Stephanitz åsikt här-
om saxa vi ett stycke ur en av v. St. författad prisdo-
mareberättelse, som varit införd i »Zeitung der Fach-
schaft Deutsche Schäferhunde» n:r 18 1933, sid. 835.

Författaren anför här bland annat följande:

»Våra prisdomarebestämmelser föreskriva, att betyget »Mycket God» i allmänhet skall tilldelas de bästa hundarna i åldersklassen (över 2 år gamla) som otvivelaktigt äro lämpliga avelsdjur. Betyget »Utmärkt» utdelas endast till sådana hundar, som befinna sig över detta »Mycket Godgenomsnitt» och som därför särskilt böra framhållas. I överensstämmelse härmed skola för de ännu utvecklade hundarna i ungdomsklasserna (ålder 12—24 månader), betyget »God» gälla såsom bästa utmärkelse och betyget »Mycket God» endast utdelas i undantagsfall i likhet med vad som gäller för åldersklassen. Däremot får aldrig betyget »Utmärkt» utdelas i ungdomsklassen, ty ännu ha vi icke hunnit så långt, att vi ifråga om t. ex. en årsgammal hund kunna förutse och förutsäga, hur denne kommer att se ut vid uppnådda 2 års ålder. En sådan hund kan visserligen på grund av sina goda anlag

utveckla sig i rätt riktning — därför finns betyget »God» — och den färdiga hunden kan då förtjäna betyget »Mycket God» eller t. o. m. betyget »Utmärkt». Men hunden kan också genom utvecklingsrubbingar, sjukdom och miljöverkan eller genom först vid en senare tidpunkt framträdande dåliga anlag bliva till den grad förstörd, att den då kanske ej ens förtjänar betyget »God». — Den prisdomare som slösar med för höga utmärkelser till unga hundar och som t. o. m. utdelar betyget »Utmärkt» åt dessa, handlar icke endast i strid med väl genomtänkta föreskrifter, som utfärdats i den rationella avelns intresse, utan han skadar därigenom även uppfödarna, ägare till dylika hundar och schäferhundklubben. Ty blir en dylik hund sedermera nedklassad, grälas det — men tyvärr oftast på fel person.

Jag har velat framhålla detta, enär det numera och trots alla förmaningar och varningar slösas rätt kraftigt med för höga utmärkelser. Vi måste nämligen komma ihåg, att vi arbeta för aveln och dess framtid, samt för att fullkomna vår ras' prestationsförmåga genom att framhålla sådana djur, som ifråga om konstitution, karaktär, kroppsbyggnad och — detta även på utställningar — härstamning, lämpa sig för detta ändamål. Det är också därför prisdomareberättelserna finnas till och icke för att avlocka resp. ägare ett älskvärt leende eller en tacksam blick. Djuraveln är ingen »sport», utan någonting allvarligt, och för den, som fattar den så, d. v. s. på det rätta sättet, någonting heligt, ty den gagnar då folk och fosterland».

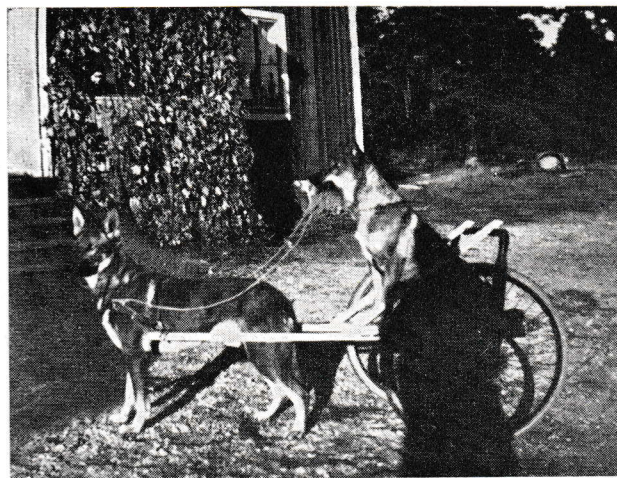
Dessa v. St:s ord böra giva såväl prisdomare som hundägare anledning till eftertanke och självrannsakan.

—d.

Svenska Schäferhundklubbens utställning i Stockholm 1935

Svenska Schäferhundklubben kommer att lördagen den 7 och söndagen den 8 september 1935 hålla utställning med schäferhundar i Ridhuset bakom Stadion. Såsom prisdomare har kallats ordföranden i Norske Schäferhundklubben, Revisionschef Ö. SAXLUND, Oslo, som är välkänd inom schäferkretsar här i landet och som vid många tidigare tillfällen ställt sin sakkunskap till klubbens förfogande. Det skall säkert för många bliva ett stort nöje att ännu en gång få hälsa denne utomordentligt kunnige och saklige schäfervän välkommen till oss, samtidigt som vi hoppas, att medlemmarna var och en i sin stad skola göra allt vad på dem ankommer för att göra utställningen till någonting extra. Påbörja därför i god tid trimningen av edra hundar, så att dessa kunna framvisas i bästa möjliga kondition.

Vidare kommer utställning att hållas i Sundsvall den 11 instundande augusti.

Från Kennel Kazik. Äg. Inspektör A. Eriksson, Ingarö.

Tandfel

Tandfel förekomma ganska ofta hos våra schäferhundar och giva ibland anledning till rätt livliga meningsutbyten mellan hundägare, på grund varav det kan vara på sin plats att citera ett utdrag ur en artikel, som varit införd i *Fachsch. f. d. Sch. H.* n:r 8/1935, sid. 347. »De viktigaste nedärvningslagarna och deras tillämpning vid schäferhundavel».

Författaren skriver bl. a.: »Som tandfel skulle jag vilja nämna: överbett, fångbett, frånvaro av prämolarer och kindtänder, luckor mellan framtänderna och valpsjuket.

ÖVERBETT (överkäkens framtänder ligga mer eller mindre långt framför underkäkens framtänder) har ingen stor betydelse hos schäferhunden, det sammanhänger mest med för lång, spetsig nos och nedärves med denna;

TÅNGBETT (spetsarna på över- och underkåkarnas framtänder ligga mitt emot varandra, i stället för att, något som är det normala, framtändernas spetsar i överkäken skola ligga tätt framför underkäkens) anträffas oftare på utställningar. Detta beaktas mera, emedan fångbetten medför för tidig nötning på tänderna;

FRÅNVARO AV ENSTAKA PRÄMOLARER är numera relativt vanligt och konstateras i särskilt hög grad bland somliga stammar... Nedärvingen av detta fel är dominant, det nedärves mycket ofta från föräldrarna direkt på avkomman, men det finns många exempel på att 1—2 generationer överhoppas, varefter detta tandfel åter uppträder. Yttre inverkan har ingen som helst betydelse;

VALPSJUKEBETTET (emaljdefekter å tänderna, som yttra sig i form av mörka, runda fläckar särskilt å framtänder och hörntänder) uppträder uteslutande om ifrågavarande hund haft valpsjuka innan de bestående tänderna kommit fram. Valpsjukans gift kan skada tanden under sin uppkomst, men ej den färdiga tanden. Valpsjuket är förvärvat genom sjukdom och icke ärftligt, varför det ej borde spela någon som helst roll vid bedömningen.»¹⁾

¹⁾ Vad förf. kallar valpsjuket härrör icke från en genombången ämnesomsättningssjukdom under den tidiga valpaldern.
Carlin.

Från läsekretsen

Om borttappade skruvar och nycklar och felande skruvnycklar

Vår lilla »sekretrice» hade inte glömt att ringa till väderleksguden och beställa vackert väder till Södertälje-utställningen, men hon glömde tala om, att det skulle räcka för hela dagen. Nå, vi äro henne dock så innerligt tacksamma för den gudavackra morgonen, som hon skaffade oss, det var en start, som hette duga. Men det blev inte heller mycket mera. Vi — 25 hundar med husar och mattar instuvade i en buss, hunno inte längre än halvvägs till Södertälje, förrän bussen vid åsynen av Salems lilla vackra kyrka började sucka så underligt. Ack sådana långa, djupa suckar. Svagare och svagare. Ännu en sista suck och allt var slut. Chauffören försökte med några uppmuntrande ord till busen-bussen, men nej, han var oemottaglig för all vänlighet. Chauffören hade intet annat att göra än att promenera bort till prästgården för att ringa till Stockholm efter en ny buss. Men — hör och häpna — det fanns ingen telefon i Salems prästgård. Ätminstone inte för landsvägs-bussfarande — förolyckade — utställnings-schäferhundar. En eller annan kilometer åt andra hållet syntes människoboningar och chauffören startade sitt traskande över gårdet. En chaufför på promenad, lustigt eller hur? Men han hade tur. Där fanns telefon och en gladare buss skulle genast skickas oss.

Under tiden klevo vi ut och motionerade oss själva och våra hundar. I spridd följd kommo nu ett antal bilägande

schäferhundar med ägare och annat gott folk. Med en av de första hundarna följde allas vår SS, strålande, pigg, hejande och vinkande. Å, så roligt. Nästa bil och så nästa igen, samma glada hejande och vinkande o. s. v. men tro inte, att någon skulle hitta på att stanna och undra, vad vi egentligen menade. Nähä. I Södertälje gick Lorden i väntan på åtskilliga av sina barn och fördrev tiden med att skälla på sitt lilla spec. sätt, och hans ägande herre tänkte och teg, han, på sitt lilla spec. sätt. Undrade om hundar och människor och buss hade blivit en enda skrothög. Det var långt över tiden. Men så körde en fin bilhund fram och talade om att »dom går på ett stort gårde och har så roligt och leker med hundarna». Nästa bilhund sade likadant och nästa, och nästa igen under en timme. Men så tyckte ledningen att det började bli litet väl roligt, och skickade därför iväg en bilhund för att höra, om vi hade blivit spritt galna. Men det hade vi ju lyckligtvis inte. Vi hade bara fått en skruv lös. D. v. s. det var ju inte någon av oss — än så länge — det var bussen, som hade en eller annan skruv lös och — hör och häpna — en gång — chauffören hade ingen skruvnyckel med sig. Så enkelt var det.

Men — Ni skulle ha sett S. Sch. K. s. »SS», där han stod vid ingången till utställningen. Han hade en verkligt kriminell uppsyn. Det ville allt till att ha gott samvete och klara papper för att inte känna sig knäsvag.

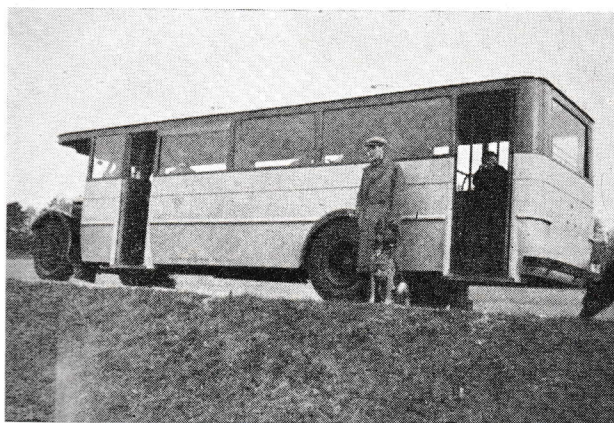
Men vår glada uppsyn — eller var det våra hundar — fick honom snart att återigen likna en solvarg.

I ett nafs voro vi inmönstrade och stodo inför Pontius Pilatus, vars älskvärda lugn stod i bjärtaste kontrast till vädret, som hastigt slog om i snål blåst och piskande regnskurar. Aprilväder.

Sen var det en utställare, som tappade sin nyckelknippa, men det var en välvillig själ, som hittade den. Däremot hittades aldrig de skruvar, som ett par andra utställare råkade tappa.

Mätte denna lilla »sanna berättelse ur hundlivet» erinra hund-busschaufförerna och hundutställarna om nödvändigheten av att alltid förse sig med skruvnycklar, då de åka till hundutställning, så att event. lossnande skruvar i tid kunna skruvas fast.

»Den som ser grandet...»

Den omskrivna bussen.

En lördagsnatt och sju kor

En tröstlös och regnig lördagskväll vid åttadraget i mitten av november förra året hade jag kommit hem och nyss börjat »skaffningen», då telefonen hos värdfolket i första våningen ringde —.

— Telefoon!

Jag skyndade utför trapporna.

— Hallå!

— Jo, de' är lantbrukare K. i Ö-ö. Saken är den, att mina kor, sju stycken, gått vilse i skogarna åt L-r hållet. Vill ni vara vänlig och med tillhjälp av er schäferhund söka reda på dem—?

K. omtalade att han ringt fjärdingsmannen som hänvisat honom till mig, och se, mina kor, sade han, bruka få gå ute i markerna om dagarna så länge det är mildt. Nu ä' de försvunna. Hela familjen och en pointerhund har sökt på alla tänkbara ställen sedan klockan fyra i eftermiddag, men utan resultat.

Då två av de vilsegångna korna voro nykalvade, kan man förstå K:s ängslan, när de lätt kunde bli sjuka, om de fingo vistas ute under bar himmel en sådan där ruskig och kall novemberratt.

— Vill ni vara vänlig och hjälpa mej?

— Ja, varför inte, kör för de' —.

Men »Svarten» var ju inte tränad på att söka kor precis, men försöka duger i alla fall.

Vi kommo över ens att träffas en halv timme senare på stora landsvägen, där en lastbil skulle ställas till mitt förfogande.

Med hast uppför trapporna och på med kappa och gummi-stövlar samt spårselen på »Svarten». En ficklampan stoppades i fickan, varpå »Svarten» och jag skyndade ut till den väntande bilen. Ett »god afton» och så bar det iväg med högsta tillåtna fart till bestämmelseorten. Regnet strilade över motorhuvu som ett vattenfall i miniatyr.

Så fort vi kommo fram till gården, skyndade vi ut i markerna. Först gingo vi en biväg ut till beteshagen, över denna, så en stig genom småskog och moras. Därefter en väl »uppmjukad» stig. »Svarten» önskade sig säkert gummi-stövlar han också. Kotramp överallt vart man såg i ficklampsskenet. Hur skulle vi här kunna få upp något bestämt

spår att följa i detta virrvarr av fotavtryck? — Det såg ganska hopplöst ut —.

Efter en stunds vandring inåt skogen, voro vi framme vid ett ställe, där en person påstått sig ha hört skallorna förut under dagen. Det fanns nämligen två skallkor med i flokken.

Få se om »Svarten» följer ett kospår lika bra som ett människospår på en skyddhundstävling. En bidragande orsak till, att jag gav mig ut på detta äventyr var just att få detta konstaterat.

— Men nix! Den gubben gick inte.

»Svarten» visade sig fullkomligt oförstående, trots de påvisade kraftiga kospår. Berodde detta möjligen på för mycket vittring av kor, vart han än vände näsan?

Efter några försök lyckades jag slutligen få honom att följa ett bestämt spår c:a 50 meter, där han, hela tiden förd i lina, gjorde en sväng. Då jag lyste med ficklampan, fann jag åter en massa kospår. För att göra mig till viljes, luktade »Svarten» här och var i spårerna, men med en min, som ville han säga: »nej, det här är ja' inte slängd i.» Osäker —. Ja, det var jag också på utgången, varför jag helt enkelt tog av hunden spårselen och skickade iväg honom med ett kommando »revir». »Svarten» gav sig iväg in i den bäcksvarta skogen. Jag var säker på att om han klarade ögonen för taggtrådar och fötterna för glas, så nog skulle han ge skall på korna, om »de träffades hemma». K. började misströsta. Han hade, efter vad jag sedan förstod, fått den uppfattningen, att vi endast hade att släppa hunden i hagen och sedan sätta oss på en sten och avvakta resultatet om en halv timme eller så.

— Jo, jo —.

Det prasslar till i buskarna och »Svarten» sitter vid sidan. — »Inget att hämta husse» —! Vi följa en liten stig längre in i skogen. Ett par »revir» under vägen. Samma resultat. Vi äro långt inne bland buskar och träd. »Svarten» arbetar med god fart i mörkret. — Då, c:a 25 meter framför oss ger han ett rivande ståndskall, som skulle föranlett en tävlingsdomare att dansa cancan av förtjusning. — Något rör sig hastigt i riktning mot oss. Hej — där ha'

Champion Fjällvargens Kickan, 1507 GG, skyddshund äg.
Maskinmästare C. E. Sjögren, Stockholm.

Två nya champions

Schäferhundarna hedrade sig på FSSSH:s skyddshundstävling i Norrortorp den 30 maj 1935, då Fjällvargens Kickan, 1507 GG, ägare och förare maskinmästare C. E. Sjögren, Stockholm, belade 1:sta plats i segrareklass med 279 poäng och därmed distanserade 2:dra pristagaren Boy, 413 FF, ägare och förare målaremästare Gottfrid Axner, Stockholm med icke mindre än 30 poäng.

Fjällvargens Kickan, som tidigare erövat tvenne första pris i segrareklass och certifikat å utställningar, blev med denna seger tilldelad titeln champion. Samtidigt som vi uttrycka vår tillfredsställelse med det resultat, som våra schäferhundar alltid uppnå i alla tävlingar, få vi gratulera herr Sjögren till den överlägsna segern.

Å Svenska Kennelklubbens utställning den 1—2 juni 1935 erövrade Ramonas Toy, 10 HH, äg. herr Åke Engström, Stockholm, titeln champion. Champion Ramonas Toy, som är godkänd skyddshund, har å denna och tvenne tidigare av Svenska Schäferhundklubben anordnade utställningar erövat 1:sta pris i segrareklass och certifikat. Toy, som marscherat raskt, är en god representant för sin ras.

vi dem —! Jaha, — en —! Den ena kalvkon stod och stirrade fånigt i ficklampsskenet — kanske undrade hon vad vi ville henne.

Klockan var halv tio, då vi fick rätt på den ensamma »skogsvandrerkan», och herr K. med en, kanske mera bastant än vänlig klapp därbak fick iväg henne hemåt. Vi fingo ett råmande till adjö, när vi skildes.

Var fanns nu de andra sex —? Det blev att traska iväg till mötesplatsen igen och »Svarten» fick stöva i ett, ty på några spår tänkte vi inte så mycket, enär vi togo för givet, att de andra korna inte voro så långt borta. — Men vi bedrogo oss. Ingen koskälla hördes, men då herr K. förklarade »att kor vid ruskig väderlek söka lä och lägga sig, så är det möjligt, att vi snart finna dem, tänkte jag.

Men tiden gick — och vi med, i allt större och större cirklar, men inga kor! »Svarten» fick sannerligen stöva den natten, han gav sig ej trots att där inte fanns någon »figurant». Jag såg på honom, att han nästan förstod vad det var frågan om — nu. Han fick »tjuvträna» lite på den funna kon. Hon fick gå före en bit i mörkret, så han fick tillfälle att dels söka upp henne efter vittring, och dels stöva upp henne.

Nu slutade det att regna så hårt, men vi voro både våta och varma.

Herr K. var på vippen att ge upp, men jag föreslog att göra en lov tillbaka, där vi anträffat den första kon (schäferhundens prestige stod ju på spel).

Sagt och gjort!

Hunden fick söka omkring i avtrycken igen och nu med mera intresse. Vi lyste oss fram efter en liten skogsväg och på ett backkrön funno vi äntligen rena spår, den vägen hade korna antagligen gått, ty trampen sågo ut att vara någorlunda färska.

På med selen. Han arbetade med mera förståelse för denna vittring. Vi följde honom genom en dunge ut i ljunmarker, utan resultat. Upp på vägen igen för att taga ny vittring. Åter kom stövning till heders. Han fick gå ut i alla riktningar, men utan resultat.

Upp på landsvägen igen, där vi gått över. »Svarten» går åt L—r till och vi påträffade längre fram på mjukare vägkanter och kospår. Nu började det ordna sig. Åt det hållet fanns inga gårdar eller någon, som hade kor, påstod herr K. Vid en liten avtagsväg till vänster syntes färska spår. Där ha de gått! Längre in låg en obodd sommarvilla. »Svarten» snärjer upp i ett potatisland, fullt av tramp. Han blir ivrigare, så jag kopplar loss honom. Vid ett »revir» dyker han in i småskogen bakom stugan. Ekande skall — prassel och tramp, och — koskällorna! Vackert att höra i allmänhet — nu i synnerhet —. Äntligen! En, två, tre fyra, fem, sex! Allesammans i dungen.

Ett stadigt dunkande i sidan blev »Svartens» belöning från »husse». Duktiga pojken!

Klockan var nära halv ett, då vi funno rymlingarna. Att få hem dem till gården gick relativt bra.

Glädjen på gården blev stor. Mjölknings och torkning sattes igång av husfolket. Under tiden bjöd herr K. på kaffe med gök», som smakade gott efter jobbet. »Svarten» fagnades med ett fat spenvarm mjölk, som jag tror han värdesatte lika mycket.

Vid halv tvåtiden voro vi hemma, »Svarten» och jag, och nu ha vi enkelt och anspråkslöst berättat vår »bragd»—.

Husse och 1145 GG.

Männe icke förarne hade den största äran av kornas uppsparande?
Red.

På dressyrkursavslutning

Onsdagen den 15 maj 1935 avslutades svenska Schäferhundklubben's sedvanliga av Herr Axel Brandt ledda dressyrkurs, förlagd till ridhuset, Storgatan 41, med en tävling, vars egentliga uppgift är att ge ett synligt prov på, vad hundarna lärt sig av lydnadens sköna konst och huru förarna förstå att tillämpa Herr Brandts sakkunniga, tusentals gånger uttalade instruktioner. Ett stort antal intresserade klubbmedlemmar hade infunnit sig och togo från åskådareläktaren del av vad »kürshundarna»

Tolv förare med hundar deltog, damer, unga män och gamla gubbar. Åldersgränsen någonting mellan 20—70 år. Först som sist må nämnas, att denna kurs är den hittills jämnaste och bästa, som uppvisats av Herr Brandt. Lugna och trevliga hundar. Mycket goda förare. Det stora flertalet voro så jämna, att endast tillfälligheten avgjorde den slutliga placeringen i prislistan.

Vad som särskilt länder förarna till heder var deras vid prisutdelningen visade glada miner oavsett vilken placering de uppnått. Fortsätt därmed och förbliven sportsdamer och sportmän.

Doktor I. Carlins minnespris till kursens lugnaste hund erövrades av Fröken Engströms Rossy, som är fallen efter Lord v. Wittenberge, undan Monahells Fetitza. En förtjusande liten tik, vars lugn i förening med den för schäferhunden önskvärda pigga och förtroendeingivna blicken gjorde ett synnerligen gott intryck.

Här nedan några ord om varje hund i den ordning, de framvisades:

BUSTER, förare Herr Haglund, som lärt sig alla moment, var något ojämn. Bra utfördes linförighet, fritt hopp över häck och plankhoppet. — Lekfull.

NELLTORPS LA TOSKA, förare Överkonstapel Ferm, var lugnet själv och närmaste aspirant till d:r Carlins minnespris, som LA TOSKA säkert erövrat, där-

est hon varit något livligare. Genomgående god i alla moment med undantag för skall på kommando.

PAJO, förare Herr E. Olsson, gjorde ett härligt häckhopp och hade förfärligt roligt med apporten. Han var något orolig och gnällde då och då.

NELLTORPS CASIMIR, förare Fru Falk, var lugn och ganska jämn. Förarinnan avstod från skall på kommando och apportionering.

TARZAN, förare Fru Nilsson, blev godkänd i samtliga moment. Med lugnet var det si och så.

ROSSY, förare Fröken Engström, är förut omnämnd. Hon vägrade skälla på kommando och kränglade under apportioneringen.

BAMSE, förare Fröken S. Karlsson, teg trots »mattes» energiska försök att få honom att skälla. I övrigt jämn.

MISCHA, förare Ing. Rabe, var en av de jämnaste hundarna, som icke hade något direkt svagt moment.

NELLTORPS KAY, förare Herr Kolthoff, vägrade ge hals och hade väldigt roligt med apporten. I övriga moment bra.

DOLLY, förare Kapten Östberg, hade ganska roligt med sin 70-åriga »Husse» och klarade samtliga moment, men avstod från skall och apportionering. Liten vacker och trevlig tik.

LORDY, förare Herr S. Johansson, erhöll överbetyg i så gott som samtliga moment och blev dagens bästa hund.

ROX, förare Herr H. Hermansson, följde utmärkt i linförighet och fritt följ. Rätt goda betyg i samtliga moment.

Och så ses vi igen på tävlingsbanan.

Till sist klubbens hjärtliga tack till Herr Axel Brandt för nedlagt värdefullt arbete i hundkulturens tjänst. Och enahanda tack till kursdeltagarna.

F. & S.

Utställningen i Södertälje den 28 april 1935

(Ur Sv. Dagbl.)

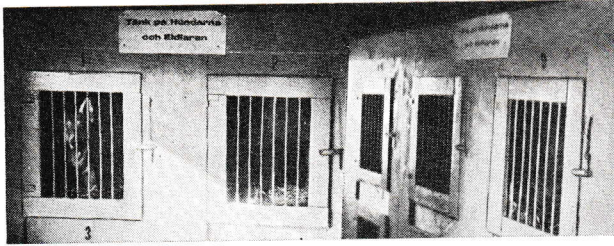
Svenska Schäferhundklubben, vars ledning präglas av en beundransvärd energi, anordnade på söndagen en specialutställning för schäfrar i Södertälje. Ej mindre än 46 hundar mötte upp, och bland dessa voro många verkligt förstklassiga och samtliga så pass bra att ingen blev utan pris.

Som prisdomare fungerade frih. C. Leuhusen, som gick strängt fram och icke skänkte bort några pris för intet. Den tänkande eller rättare eftertänkande utställaren torde förstå det rätta häruti, ty en ras befrämjas icke genom milda domar. Nej, det måste skapas respekt även för ett lägre pris än första, och detta göres ej med mindre än att tvåorna och treorna äro hundar, som äro något med.

Undertecknad, under vars signatur prisdomaren döljer sig, hade ej på flera år haft något närmare att skaffa med schäferfamiljen och frapperades över den metamorfos, rasen genomgått ej minst till humöret. Tidigare var det ungefär likmätigt att gå in i en schäfering och att

Kullbröderna Ramonas Carric och Ramonas Boy på utställningen i Södertälje varvid båda erövrade 1:a pris i ungdoms- och öppen klass; Carric dessutom 3:e pris i seg-rarklass.

Interiör från Södertäljeavdelningens hundstall.

drista sig in i en vargflock. De hundar som visades i går tilläto nästan utan undantag att domaren egenhändigt undersökte deras tandgårdar. Dessutom visade det sig att ju vackrare och ädlare schäfer var dess snällare och lugnare var hans lynne. De få oroselement jag upptäckte voro samtliga av en föråldrad typ, vilken schäferhundklubbens ledning gör sitt bästa till att arbeta bort. För klubben fortsätta som den börjat, är jag förvissad om, att det dåliga namn, som schäferhunden en gång förvärvat sig, snart torde försvinna. Om schäferägare ville lägga på minnet att endast lugna hundar äro värdiga till avel så skulle mycket härutinnan vara vunnet. Största orsaken till att vissa stammar en gång blev så degenererade var den oerhörda popularitet som schäfer omhuldades med. Man visste, att hur många valpar som än lades på så blevo de sålda, och följaktligen ansågs den uslaste tik värdig att läggas på efter. Tiderna ha emel-

lertid förändrat sig. Nu är endast kvalitetshunden den handelsvara, för vilken uppfödaren kan vänta avsättning.

Det största intresset på utställningen knöts omkring den uppskattade avelshunden Lord von Wittenberge 415 FF ägare hr Henry Elbling, Stockholm. Lord uppträdde med en stor grupp avkomlingar efter sex olika tikar. Samtliga av hans grupp lyste med blå rosetter och Lord själv tilldelades första pris i avelsklass och hederspris. I uppfödaregrupp gick första och hederspris till kennel av Corona innehavare hr A. Olsson, Stockholm.

I segrarklassen bland hanhundar gavs första pris, certifikat och hederspris till Ramonas Toy, ägare disponent Åke Engström, Stockholm. Andrepristagare blev fru Olga Forsemanns Tor av Fenrisuven 770 HH, vilken stod sin besegrare mycket nära. Tredje pris gick till Ramonas Carric, ägare hr Folke Rosén, Stockholm. Bland tikarna segrade Torsheims Lady SZ 464860, med certifikat och hederspris, en nästan formfulländad ungdom, ägd och uppfödd av fru Lisa Philipson, Viggbyholm. På andra plats följde doktor Anders Weltzins Lordy Excelsior, även hon ett utomordentligt bra exemplar av sin ras. Tredje pristagare blev Alpåsens Bonny, ägare hr Arvid Olsson, Stockholm.

Efter utställningen följde en uppvisning av dresse-erade schäfrar, därefter prisutdelning och sedan skyndade sig både utställare och hundar hem för att värma sig efter att ha huttrat en aprildag vars temperatur mera påminde om november.

Comp.

Resultaten från våra tävlingar

Skyddshundstävlingen i Södertälje den 14 april 1935

Ungdomsklass:

- 1:sta pris. Hederspris: Vaj Excelsior, 1348 HH. Äg. Ingenjör A. Bergström, Stockholm. 253 p.
2:dra pris: Jeri, 1382 HH. Äg. Herr Bror Thorberg, Södertälje, 173 $\frac{2}{3}$ p. (specialpris.)

Öppen klass:

- 1:sta pris. Hederspris: Chang, 1572 GG. Äg. Herr Elis Ohlsson, Södertälje. 242 $\frac{2}{3}$ p.
2:dra pris. Foy 1697 JJ. Äg.: Herr Gustaf B. Gustafsson, Sundbyberg, 201 $\frac{2}{3}$ p. (specialpris).
3:dje pris. Sack, 1365 HH, Äg. Herr G. A. Söderqvist, Södertälje. 200 $\frac{1}{3}$ p. (specialpris).

Segrareklass:

- 1:sta pris. Hederspris, Sidar 617 HH. Ägare: Bitr. Överkonstapel E. Lövgren, Södertälje, 286 $\frac{2}{3}$ p.
2:dra pris. Hederspris: Vargamors Pojk, 1546 FF. Äg. Herr E. F. Andersson, Södertörns vst., 279 $\frac{1}{3}$ p.
3:dje pris. Hederspris: Boy. 413 FF. Äg. Målarmästare G. Axné, Stockholm. 258 $\frac{1}{3}$ p.
4:de pris. Hederspris. Ch. Buck, 392 AA. Äg. Bitr. Överkonstapel E. Lövgren, Södertälje, 252 $\frac{1}{3}$ p.

Godkända i segrarklass:

- Zariff, 114 JJ. Äg. Herr E. Claesson, Stockholm 208 $\frac{2}{3}$ p.
Rinty, 1510 GG. Äg. Herr Claes Andersson, Hagalund, 192 p.
Ramonas Toy, 10 HH. Äg. Disp. Åke Engström, Stockholm, 185 $\frac{2}{3}$ p.

Skyddshundstävlingen i Göteborg den 22 april 1935

Ungdomsklass:

- 1:sta pris Key, 1469 JJ. Äg. Herr Erik Dahlgren, 172 p.
2:dra pris Buck, äg. Herr H. Carlsson, 171 $\frac{2}{3}$ p.
3:dje pris Troj, äg. Dir. H. Andreasson, 169 $\frac{2}{3}$ p.
4:de pris Hej, äg. Herr Gösta Johansson, 110 $\frac{1}{3}$ p.
5:te pris Danko av Ringön, äg. Herr Kell Mikaelsson, 101 $\frac{1}{3}$ p.
6:te pris Trick, äg. Herr Ture Gustafsson, 84 $\frac{2}{3}$ p.

Öppen klass:

- 1:sta pris Tell av Ringön, 1721 JJ. Äg. Herr Georg Karlsson, 189 $\frac{2}{3}$ p.
2:dra pris Roy, äg. Herr Ture E. Johansson, 178 p.
3:dje pris Puck, 954 JJ. Äg. Herr Arthur Eriksson, 167 p.

Segrareklass:

- 1:sta pris, hederpris och inteckning i avdelningens vandringspris, Gracie, 205 JJ. Äg. Herr E. Törnberg, 224 p.
2:dra pris, Teddy, 229 JJ. Äg. Fru M. Steen, 198 $\frac{1}{3}$ p.
3:dje pris, Lord, 793 DD. Äg. Herr John Eriksson 186 $\frac{2}{3}$ p.
4:de pris, Katja, 1254 HH. Äg. Herr K. E. Bohman 185 $\frac{1}{3}$ p.

I. Fru Mattis Sjögren, välkänd från sportstugan i Västberga. — II. Fr. v. Kapten H. Edman, klubbens sekreterare S. Sund och Kamrer P. Sundqvist. — III. Filmstadens Kelloe 31 DD med förare fröken Ruth Ekstedt. — IV. Rapporthunden Puck, 919 GG med förare fröken Welinder. — V. Utanför Södertäljeavd. sportstuga: stående fr. v. fruarna Rembring, Nygren och Ortman. Sittande fr. v. fröken Härnlund och fru Almberg. — VI. En bild från senaste rapporthundstävlingen.

Spår- och Rapporthundstävlingen den 12 maj 1935

I den av klubben den 12 maj anordnade spår- och rapporthundstävlingen startade endast tre hundar, en spår- och två rapporthundar. Spårhunden blev icke godkänd på grund av misslyckat spårarbete. Han fullföljde dock tävlingen och uppnådde i de övriga momenten synnerligen förnämliga resultat. Av rapporthundarna startade Filmstadens Kelloe, ägare och förare Fröken Ruth Ekstedt, i segrareklass och uppnådde 137 $\frac{2}{3}$ poäng. Han hade svårt att klara hopp och momentet: smygande person, men i övrigt erhöll han så gott som högsta betyg. I nybörjareklassen prövades hunden Puck, äg. fröknarna Welinder och Ullstedt, av vilka den förstnämnda var förare. Puck, som spårade på sitt egna lilla sätt, var i övrigt ganska jämn och uppnådde icke mindre än 108 $\frac{2}{3}$ poäng. En mycket god poängsumma, som för några år sedan mycket väl räckt till seger i högsta klas-

sen. Den första rapportsträcka 1000 meter tillryggalade Puck på tiden 1 minut och 15 sekunder. Utmärkt!

Det är förvånansvärt vad få klubbmedlemmar intressera sig litet för just dessa båda sportgrenar. Då det blir fråga om skyddhundstävlingar, är deltagarantalet vida större. Den prövningsordning, som nu är under utarbetning, hoppas jag skall komma att innehålla tävlingsbestämmelser, som äro lämpade för det praktiska livet. Vi emotse den samma med en viss nyfikenhet inom en icke allt för avlägsen framtid.

Nybörjareklass.

1:sta pris och hederspris Puck, 919 GG. Ägare Fröknarna Ullstedt och Welinder, Stockholm. 108 Poäng.

Segrareklass:

1:sta pris och hederspris Filmstadens Kelloe, 31 DD. Ägare Fröken Ruth Ekstedt, Stockholm. 137 $\frac{2}{3}$ p.

Kennelnotiser

Katja, 1254 HH, äg. Herr Carl Eric Bohman, Jerum, födde den 8 mars 8 valpar, varav pålagts 4 + 2, e. Teddy, 229 JJ. Äg. Fru Magda Steen, Göteborg.

Sessan, äg. Herr J. B. Hägg, Fagersjö, födde den 20 mars 8 valpar, varav pålagts 4 + 3, e. Mike, 1509 G.G. Äg. Herr Axel Engdahl, Stockholm.

Kickan, 453 GG, äg. Agronom Joel Lundberg, Äppelviken, födde den 18 mars 9 valpar (8 + 1), e. Lord v. Wittenberge, 415 FF. Äg. Herr Henry Elbling, Stockholm.

Zaida, av Kazik 870 HH, ägare Fru L. Norström, Stockholm födde den 22 april 6 valpar (3 + 3) e. Wargo (Rudi), 870 HH., äg. Disp. Åke Engström, Stockholm.

Champion Fjällvargens Kickan, 1507 GG, äg. Maskinmästare C. E. Sjögren, Stockholm, födde den 17 april 8 valpar (3 + 5), e. Bosse av Corona, 1534 HH. Äg. Herr Arvid Olsson, Stockholm.

Roya, 1352 HH, äg. Herr E. Karlsson, Stockholm parades den 2 maj med Boy, 413 FF. Äg. Herr G. Axné, Stockholm.

Nelltorps Dorrit, 14 FF, äg. Fröken Julia Andersson, Gröndal, parades den 14 april med Kraftenbergs Fajo, 1503 GG. Äg. Herr Nils Forsberg, Stockholm samt födde den 12 juni 5 valpar.

Champion Topsy, 836 DD, äg. Fru Berta Nyström, Stockholm, parades den 27 april 1935 med Monahell's Roffe, 858 FF, äg. Posttjänsteman K. A. Eriksson, Stockholm.

Rossy från Sätern, 1513 GG. Ägare Styckmästare E. Helander, Enköping födde den 26 maj 6 st. valpar e. Kraftenbergs Fajo, 1503 GG. Äg. Herr Nils Forsberg, Stockholm.

Prisdomarberättelse

över skyddshundstävlingen i Vårby den 19 maj 1935

Ute på Vårby gårds marker har Schäferhundklubben lyckats finna en utmärkt tävlingsplats, lagom avlägsen från den för hundarna riskabla Södertäljevägen och med god och omväxlande spårterräng och dit hade klubben även i år förlagt sin vartävling.

Innan jag övergår till protokollsanteckningarna beträffande de tävlande hundarnas prestationer önskar jag giva en elege åt såväl tävlingsledningen, som med allvar och energi gått in för att göra detta meeting till en verklig tävlan med ovanligt stora krav på både förare och hundar, som även åt de i tävlingen deltagande förarne för den alltutigenom goda sportsmannaanda som präglade deras uppträdande trots tävlingsledarnas »blåkörning» med dem. Brist på intresse och vilja att göra sitt bästa saknas tydligen icke inom Schäferhundklubben, varpå också den trevliga kolationen i samband med prisutdelningen gav tydligt belegg.

Tävlingskritik och protokollsanteckningar.

I tävlingen deltog inalles 14 hundar, varav 3 i nybörjare-, 2 i öppen- och 9 i segrarklass och visade det sig att samtliga hundar, oavsett en del misslyckanden, som ju i regel alltid inträffa vid en tävlan, voro ovanligt väl trimmade, varigenom prestationerna ofta höjde sig över medelmåttan, så när som på spårningen, där manfallet utgjorde 50 %.

Nybörjareklass.

- 1:sta pris och hederspris samt inteckning i Fru Maja Hedströms vandringspris. Morgan I. 918 GG. Ägare Herr A. Eriksson, Stockholm 215 $\frac{2}{3}$ poäng.
- 2:dra pris och specialpris. Filmstadens Kelloe 31 DD. 197 p. Ägare Fröken Ruth Ekstedt, Stockholm.
- 3:dje pris och specialpris. Bonn av Corona, 731 HH. Äg. Herr Erik Engqvist, Stockholm. 173 p.

Öppen klass:

- 1:sta pris och hederspris. Vaj Excelsior, 1348 HH. Ägare Ingenjör A. Bergström, Stockholm, 233 p.
- 2:dra pris och specialpris: Bri-Bri av Wennberga 1709 JJ. Ägare Herr Helge Nyberg, Sundbyberg 215 $\frac{2}{3}$ p.

Segrareklass:

- 1:sta pris och hederspris samt inteckningar i Dentist K. Silows och Civilassessor S. Wettermarks vandringspris Vargamors Pojk, 1546 FF. Ägare Herr E. F. Andersson, Södertörns vst. 277 $\frac{2}{3}$ p.
- 2:dra pris och hederspris, Sidar, 617 HH. Äg. Polisman K. E. Lövgren, Södertälje, 269 p. Extra hederspris t. bästa appell.
- 3:dje pris och hederspris, Champion Morgan, 592 FF. Äg. Herr David Hjertqvist, Norrköping, 265 $\frac{2}{3}$ p.
- 4:de pris och hederspris: Fjällvargens Kickan, 1507 GG. Äg. Maskinmästare C. E. Sjögren, Stockholm 243 p.

Godkända: Ch. Harras av Barrsäter, 59 AA. Ägare Fru Dagny Torén, Stockholm, 226 p.
 Boy, 413 FF. Ägare Herr G. Axner, Stockholm, 211 $\frac{2}{3}$ p.
 Zariff, 114 JJ. Äg. Herr E. Claesson, Stockholm 162 $\frac{2}{3}$ p.
 Ruff, 28 HH. Äg. Herr David Olsson, Stockholm 223 p.

Här nedan några kortfattade protokollsanteckningar om de olika hundarna.

Nybörjarklass:

Bonn av Corona: äg. Herr E. Engqvist. Appellen relativt bra; manarbetet likaså men med en nolla i bevakning; spårningen missades och Bonn visade intet som helst intresse för denna detalj; sakstövningen dock bättre.

Filmstadens Kelloe: äg. Fröken R. Ekstedt. I appellen voro hoppen svaga; en nolla i »skall» drog även ned poängen men Kelloe är ju också rapporthund och då är ju detta förklarligt, manarbetet jämnt och bra; spårningen, se Bonn! sakstövningen däremot mycket bra. Heder åt Kelloe och hans förare som på kort tid absolverat 2 tävlingar på skilda områden med 1:sta och 2:dra pris som resultat.

Morgan I: äg. Herr A. Eriksson. Jämn och bra genomförd appell; manarbetet mycket bra men med svag revirstövning; spårningen misslyckades men visade dock Morgan något intresse härför till skillnad från konkurrenterna i klassen. En lovande unghund med goda förutsättningar.

Öppen klass:

Vaj Excelsior: äg. Ing. A. Bergström. En löftesrik brukshund, men ännu något obalanserad. Appellen genomfördes mycket bra utan någon svag punkt; likaså manarbetet som präglades av kraft och lagom avvägd skärpa. Vaj var den förste som lyckades med spåret; sakstövningen kunde ha varit mera modererad. En blivande topphund?

Bri-Bri av Wennberga: äg. Herr H. Nyberg. En tik, som trots sin litenhet genomförde tävlingen på ett mycket hedrande sätt. Egendomligt nog svag i »skall», annars bra. Manarbetet över förväntan; dock en aning ettrigt, men med utmärkt skottfasthet. Spårningen svag och något turbetonad; sakstövningen däremot mycket bra.

Segrareklass:

Champ. Harras av Barrsäter: äg. Fru D. Torén, förare Herr E. Sjögren. Harras är på retur; åldern tager ut sin rätt. I appellen brast det i plankhoppet, trots att Harras sökte göra sitt bästa; i övrigt mycket bra; manarbetet med undantag av ståndskallet (bet) genomfördes med den »gamla uvens» rutin; spårningen utmärkt, lugnt och säkert. Sakstövningen lyckades endast delvis.

Champion Morgan: äg. Herr D. Hjertqvist. Även Morgan börjar bli till åren, men är trots detta anmärkningsvärt spänstig. Appellen utfördes jämnt och mycket bra alltigenom; manarbetet dagens jämnaste utan att dock toppen nåddes i något moment. Spårningen briljant; dagens bästa prestation i detta moment; sakstövningen också bra nära idealet.

Sidar: äg. Överkonstapel E. Lövgren. En hund som numera alltid håller sig i toppen. Sidar utförde dagnes bästa appellprestation; i alla delar korrekt, dock kunde man önska något mera frimodighet; manarbetet också utmärkt och utan nämnvärda erinringar; spåret mycket bra men med mindre avvikelser. Sakstövningen lämnade knappast något övrigt att önska.

Boy: äg. Herr G. Axner. En utmärkt brukshund, men verkade övertränad. Appellen jämn, bra och säker. Manarbetet med nollan i återkallande (Boy gick tillbaka utan att avvakta ljudsignalen) och en svag 2 i bevakningen drog alltför mycket ned poängen. Då härtill spårningen misslyckades och sakstövningen endast gav en tia i utdelning åkte Boy trots sina goda förutsättningar långt ned på prisskalan.

Zariff: äg. Herr E. Claesson. Zariff är hunden som alltför ofta gör vad som faller honom in. Appellen dock relativt bra. Manarbetet med nollor i ståndskall och transport samt två i överfall och tre i bevakning är tragiskt, med hänsyn till hundens stora arbetsglädje. Spåret lyckades ej heller men begrepp saknades ingalunda. Sakstövningen däremot mycket bra.

Ruff: äg. Herr D. Olsson. Medelgod appell, där hunden dock något irriterades av föraren. Manarbetet hade fått betyget mycket bra om ej Ruff gått tillbaka själv vid återfallandet (0). Spåret lyckades efter en del besvär. Sakstövningen utmärkt.

Vargamors Pojk: äg. Herr E. F. Andersson. Dagens segrare. Appellen utmärkt; de flesta momenten utfördes nästan idealiskt. Manarbetet också utmärkt utan någon svag punkt. Pojk arbetar lugnt och bestämt och utgör tillsammans med sin förare ett respektabelt och tilltalande ekipage. Då såväl spårningen som sakstövningen lyckades utmärkt (sakstövningen dagens snabbaste och säkraste) var Pojk denna gång väl värd sin seger, i synnerhet som han vid flera föregående tävlignar också legat bra oppe. Lycka till även i fortsättningen!

Vargen Excelsior: äg. Fotograf U. Friberg. Efter misslyckande i både spårning och sakstövning var Vargen ur spelet, men gjorde icke förty en utmärkt appell, snabb men väl avvägd och ett manarbete (dagens tredje i ordningen) med överfall och slagfasthet som bästa moment men även i övrigt utmärkt. Bättre lycka nästa gång!

Fjällvargens Kickan: äg. Herr C. E. Sjögren. Tävlignens överraskning, åtminstone för den som icke tidigare sett Kickan i arbete. Efter en för 5 veckor sedan genomgången valpning måste det anses nästan fenomenalt att genomföra en tävling så som Kickan. En utmärkt appell (hoppen fin-fina, bl. a. verkligt klätterhopp) men hänsyn till konditionen). Manarbetet med så gott som uteslutande 5:or och 6:or tävlingens bästa prestation, korrekt och pre-

cist och därigenom lättbedömd. Tyvärr missades spåret efter ett delvis gott arbete och sakstövningen gav endast godkänd poäng. När kommer storsegern?

Slutomdöme: en lyckad tävling som av både tävlingsledning, förare och hundar genomfördes utmärkt.

Jag slutar med ett hjärtligt tack till såväl funktionärer som meddomare för god hjälp.

Stockholm i maj 1935.

P. Sundqvist.

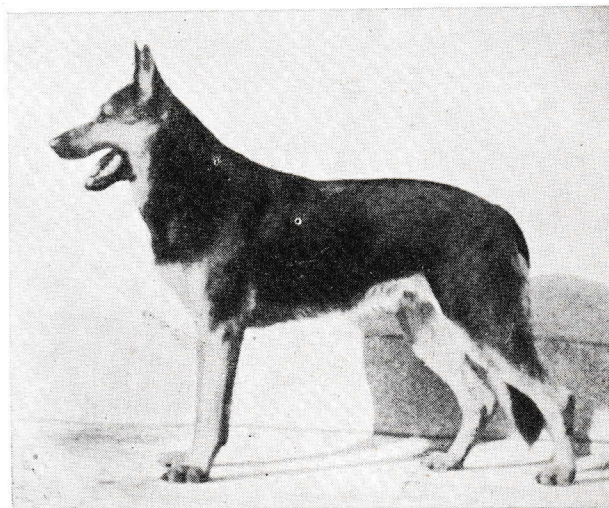
SVENSKA SCHÄFERHUND KLUBBEN.

Ordförande: Vet.-med. dr Isak Carlin, Regeringsgatan 93
A. Tel. 11 30 94.

Sekreterare: Kriminalkonst. S. Sund, Ringvägen 110. Tel. 43 61 13.

Expedition: Bitr. sekreterare: Fröken A.-G. Sellman, Styr-
mansgatan 18, Tel. 60 80 04.

Skattmästare: Fabrikör Eric Forsemann, Narvavägen 18,
Bromsten. Tel. 183 eller till verkstaden, Lästmakare-
gatan 10. Stockholm, Tel. 21 45 99.

Monahell's Roffe, SKKS. 858 FF.

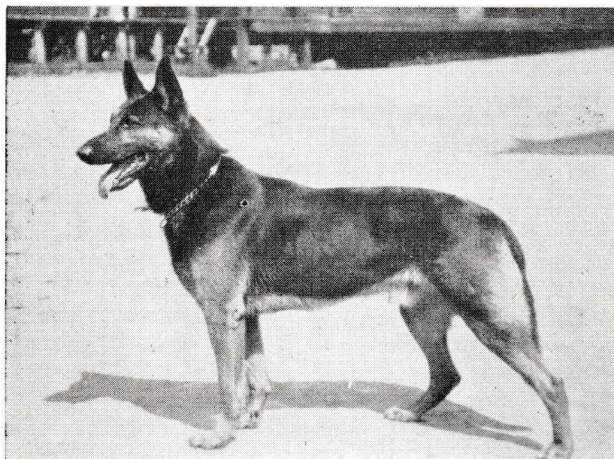
står till avelstjänst för lämpliga tikar. Erhållit flera
1:a pris i ö. klass och flera pris i Segrar- och
Brukshundsklasserna å utställningar i Stockholm
och Göteborg. Godkänd såsom skyddshund.

Hänvändelse till posttjänsteman

Kurt Åke Eriksson

Svedenborgsgatan 23, 1^{1/2} tr., Stockholm
Tel. 40 43 49

Av Svenska Kennelklubben och Svenska Schäferhundklubben godkända avelshundarna

Champ. Segerbos Graff,

SKKS 346 BB.

och

imp. Lord vom Wittenberge,

SKKS 415 FF, SZ 390992,

stå till avelstjänst för lämpliga tikar. Hänvändelse till Herr Henry Elbling, Götgatan 44, Stockholm, tel. 41 80 65. Avkomlingar efter Lord v. W. hava under innevarande år erövrat de förnämsta utmärkelser å såväl utställningar som bruksprov.

KENNEL SEGERBO

Valpar

fallna e. Bosse av Corona, 1154 GG, (e. Lord v. Wittenberge u. Alpåsens Bonny) u. Champion Fjällvargens Kickan, 1507 GG (e. Hedens Vargen u. Lassie).

Maskinmästare C. E. Sjögren

Tel. 43 30 72

Gynna

tidskriftens

annonsörer!

Hundens röst

Jag vill ha bröd,
halsband, koppel,
boll, tvål, cham-
poneringspulver,
kam, borste samt
korg med dyna.

Husbondens röst

Då gå vi genast
till

Götgatan 18

**M. U. Lind & Co.
Eftr.**

Tel. 433118, 430374

Dressyrkoppel, Apportbockar

Hundskor

Nyhet

Vita Kalk

RESTAURANT

Bacchi Wapen

Järntorgsgatan 61, Stockholm

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

Tor av Fenrisulven

SKKS 770 HH.

fallen e. Lord v. Wittenberge u. Segerbos Tessan. Sex st. 1:a pris i öppen samt ett 3:e, tre 2:a och ett 1:a pris i segrarklass och certifikat på utställningar i Stockholm, Norrköping, Södertälje och Bollnäs under åren 1934 och 1935

står till avelstjänst för lämpliga tikar.

Hänvändelse till

Fabrikör Erik Forsemann

Tel. 21 45 99 eller Bromsten 183

Pris Kr. 1: 25